

КАЛОЯН ГИГИЛЕВ
В ТЪМНИТЕ ДОБИ НА
НОЩТА

chitanka.info

— Разкажи ми за съня си — каза някой, някъде по никое време.

— Не знам, дали искам — избоботи друг глас — Може да събудим останалите?

— Хайде, опитай — подкани го първият — няма какво да губиш, пък и те къртят дълбоко.

— Аз мисля, че всеки път губя като отворя очи... губя от душата си...

— Нали не си мислиш за Вечният сън — недоверчиво попита първият.

— Напротив... бленувам го и го желая от сърце! — нетърпеливо отговори другият.

— Хм, ще ми разкажеш ли?

— Добре, ще го направя... В съня си съм пратеник и то какъв — ухили се той — от кралската свита! Обикновено разнасям съобщенията с кон, защото е по-бързо, но сега неизвестно защо ходя пеш...

— Как така обикновено, и с кон?! Нали не разполагаш с такъв!

— Правилно, но някак си имам усещането, че винаги така е било.

— И, по-нататък...

— Този път — продължи другият — нося важно съобщение и то надалеч, макар и да се уповавам само на краката си.

Минавам през равнини и долини, пресичам реки и гори и, когато остава последният етап от пътуването ми, достигам на един хълм, на който се издига тъмна крепост с висока кула от едната страна. Приближавам се все повече и повече до нея и ме обзема лошо предчувствие и онази дълбока болка в гърдите, от която се будя всяка нощ.

— А защо се приближаваш до тази крепост?

— Ти ми кажи! — поотпусна се за малко той — Сякаш тайнствена и злокобна сила ме подчинява на волята си. Нозете ми не ме слушат и с всяка измината крачка пътят до мрачният масив се скъсява... Ето ме вече изправен пред крепостният ров и навсякъде е тъмно като в рог. Сякаш мракът прокрадва невидимите си лапи към мен, за да ме сграбчи в смъртоносната си прегръдка.

В небето има черни облаци, но лунните лъчи намират начин да си проправят път към мене, за да ме залееят с неземната си светлина.

Тогава се сещам за посланието, което нося в пояса си. Изваждам го бавно и разчупвам кралският печат, разпадащ се на малки частички, в които се оглежда луната. Разтварям свитъка и очите ми трескаво започват да шарят по буквите. А там... — той поспря за малко — там, съдбата ми е предречена.

Изведнъж чувам плясъка на криле и вдигам глава нагоре. От кулата високо в небето се задава огромен прилеп издаващ хищни крясъци. Знам, че е изпратен за мен... Пратеник за пратеник!

Той млъкна и зарови лицето си в шепа... Май плачеше...

— Риктус, — наруши тишината първият удряйки опашката си о каменистият под — сънят ти беше ли цветен?

— Ами... — отвърна другият колебливо, чийто рога се провираха измежду решетките на вратата — мисля, че да, защото си спомням червените пламъчета в очите му.

— Виж ти, — рече лъвът протягайки мързеливо криле в отсрещната килия — те и моите имаха червен оттенък.

— Не, Ливрис, твоите са зелени.

— А, ти откъде разбра в тъмното? — изгъркори лъвът.

— Ами, нали светят! — изхили му се демонът насреща.

— Оу, аз пък си мислех, че само твоите светят.

— А, това не е нищо — отвърна Риктус почиствайки зъбите си с нокът — Трябва да видиш Драконис с какъв пламък вижда в нощта.

И двамата се разсмяха в единно гъргорене.

— Хей, вие там, — прекъсна ги грохот от далечният край на коридора — Някои се опитваме да спим, триста дръгливи кончета! Пазете се да не срещнете моят гняв!

— Ти пък от какво се оплакваш, Драконис? — подхвърли демонът — живееш в просторна зала десет пъти по-голяма от нашите и те хранят с количество колкото за отряд гвардейци!

— Не се закачай, Риктус — прогърмя гласът на дракона от дъното — утре ще ти напомня за размерите си и тези на „жилището“ ми. Много повече предпочитам обширната пещера, в която се родих. Там поне не бе така влажно!

— Нещо против водата ли дочух? — протегна пипалата си някаква твар през решетките на съседната килия-басейн.

— Какво ти е на тебе, Погнотиум — рече дракона примлясвайки — Пуснат те в кралското езеро, обърнеш някоя и друга лодка по

прищявка на Господарката и после си шляпаш на свобода, докато не те извикат.

— А ти да си се срещал някога с добре обучените кралски акули?! — изгъркори големият октопод в съседство, разплисквайки вода наоколо.

— Е, поне не са като разните ми юнаци, на които е обещана награда за главата ти в размер на половината царство и единствената кралска дъщеря. Аз ако бях на тяхно място щях да взема само имота, тукашните принцеси не си заслужават. А, да знаете отвъд Южните планини какви...

— Драконис, пак се отплесваш за жените човешки!

— Ами какво да направя като са ми слабост! — срамежливо отвърна дракона — в крайна сметка всички после отиват на едно място, особено ония слабоумни, мускулести юначаги. Да горят в пъклото, дано!

— За там сме ние, друже — рече мъдро октопода — те отиват на ДРУГОТО място.

— Ами — отвърна пренебрежително змеят — през целият им живот ги лъжат с „Царството Небесно“, а когато срещнат смъртта лице в лице, срещат и горчивата истина.

— А, ти откъде си сигурен хората къде отиват, след като завършат земният си път? — намеси се един стар грифон от съседното помещение.

— Логрот, това ти ли си!? — примигна дракона — Защо не спиш?

— Поради същата причина, която разбуди и теб... Ония двамата там! — той кресна неодобрително в посока към килията на демона.

— Хей, я заспивайте всички!!! — изрева двуглавият цербер — пазачът на коридора — Утре ще ви разбудя щом слънцето се покаже...

— ...„за да навестите придворните на крал Леорик.“ — довърши змеят имитирайки гласа на пазача — Дано поне овчарите изведат стадата си без много кучета!

— Да не те е страх от тия четириноги бе, приятел? — изграка подигравателно полуорелът.

— Ако не бяха тия решетки щях да ти покажа! — раздражено отвърна Драконис, бълвайки огнено кълбо през стоманените пръти.

— Не се гневи, по-голям побратиме! — подхвърли Ливрис — Забрави ли за магичната му мощ?

— Магична мощ! — изломоти дракона — Като я има, защо не се освободи?!

— Ако можех — рече грифона присмехулно — мислиш ли, че щях още да ви слушам дрънканиците! Не мога да се меря със силата на Господарката.

— Поне можеш да направиш заклинание за сън — изрева Драконис.

В тъмната доба на нощта, крепостта се разтърси от вълна нечовешки крясъци и смях идващ от подземията.

— Риктус!

— Кажи! — надигна се демонът от кожената си постеля и погледна по посока на лъва.

— Ти, винаги ли си бил крилат демон?

— Не знам, Ливрис, вече в нищо не съм сигурен.

Отвън се чу прокобен вой, напомнящ на всички твари и благородни същества, че луната вече изгрява в нощта.

— Пфу, — прокънтя нечий глас — вълци! Тия пък са събрата на кучетата.

— Драконис!!! — изреваха в хор останалите.

04.08.2000

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.